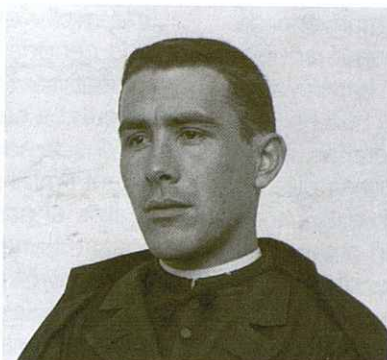

En aquest punt del relat, mossèn Jaume explica el seu estat d'ànim i de salut com a resum d'aquell accidentat viatge. "A Llavorsí prou que hi arribàrem, encara que a negra nit; però guanyar el temps perdut no fou pas possible; els companys renunciaren a ficar-se al llit degut a la companyia molesta dels mosquits, i jo que vaig provar-ho, a mitja nit estava tant marejat que ni la camamilla hi pogué fer res. A més a un home que els insectes de Llavorsí han reduït a un estat lamentable, feu-lo caminar per aquell tirapits que s'enfila cap a Espot. El resultat va ser que quan vaig arribar-hi, era més de l'altre món que d'aquest. I encara sort que aquella tarda, hi tornà a haver tempesta, i no vaig tenir jo la culpa de no haver pogut fer nit a Sant Maurici com teniem previst. Però bé, la tempesta fou d'estiu i el mareig passatger, així l'endemà al matí tots estàvem a punt d'investir els Encantats".

Mn. Jaume Oliveras. Foto: Fundació Maurí

Mossèn Oliveras amb l'estat d'ànim del tot recuperat, des de l'ermita de Sant Maurici es mira de fit a fit la muntanya, i ell mateix se'n sorprèn, ja que en el punt on l'any anterior, els Encantats havien semblat del tot inaccessibles, ara hi veia fins i tot rutes fàcils, i malgrat que els companys volien fer l'ascensió a l'Encantat Gran, segurs de disposar d'un bon guia, ell buscava l'atractiu del desconegut. Al final es deixaren convèncer pel seu entusiasme, sobretot quan va dir-los que farien una nova conquesta assolint un cim que ben segur no hauria trepitjat mai ningú.

A les vuit del matí travessen el bosc d'avets i pins negres que voregen la muntanya, deixen a la dreta la gran enforcadura central, allà s'acaba la vegetació, la muntanya fa una cornisa i s'alça en diverses canals quina més inaccessible. Fan diversos intents, tots fallits, han anat resseguint la roca cap a migdia, finalment acabades les canals troba un espai de roca inclinat de pedra molt trencadissa i s'hi enfila decidit per tal d'assolir la cresta que fa una balconada sobre l'estany Serull i que li semblava que seria practicable fins al cim. Els seus companys segueixen més al Sud buscant un lloc més accessible, ja que per allà on havia pujat el mossèn no ho veuen clar.

Mossèn Jaume mentrestant segueix pujant, la roca cada cop es redreça més, però poc a poc s'acosta a la cresta, un cop hi arriba treu el cap a la balconada pensant topar-se allà amb els companys, els crida, aleshores els veu més avall, al final de la canal que han seguit. Els diu que sols li falten 50 metres per a guanyar el cim, que desfacin el camí que han fet i pugin on és ell i junts podran seguir fins arribar-hi.

Però no li feren cas, "Aquells joves ardits havien perdut la fe i l'esperança, i la meva eloqüència tota la seva eficàcia. Van respondre'm que fes jo aquells 50 metres, i que quan arribés al cim, que els avisés que aleshores ja pujarien. Però com els havia d'avisar, si cada cop que creia que assolía el cim, veia que no era més que una dent d'aquella cresta, i ja veia altres dents

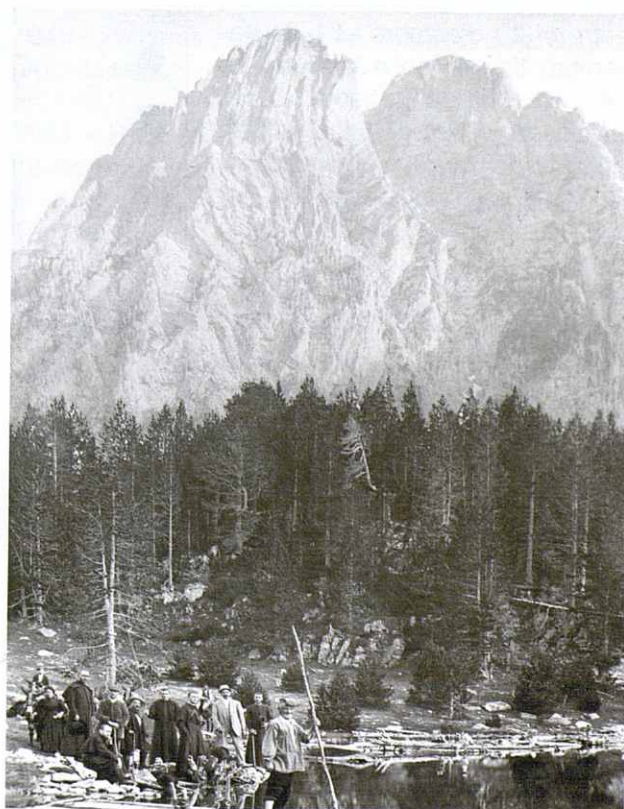
al davant, i començava a desesperar-me. A més totes eren altives i no es deixaven dominar sense lluita". Poc a poc va passant els darrers obstacles fins a guanyar el cim desitjat.

Un cop hi arriba ja veu un pilot de pedres amuntegades que li fan perdre la joia d'aquells moments que ja assaboria el triomf, "Dimonis de francesos, ja m'han passat al davant. Com hi hauran pujat? Pel camí que he fet jo no pot pas ser". Tot pensant-hi

regira les pedres i troba la corresponent llau amb les targetes dels primers "ascensionistes". Aleshores s'adona que s'ha fet el cim en tres ocasions i sempre conduïdes pels mateixos guies. Mossèn Jaume pensa recuperant orgull: "Els hi han pujat amb guies molt experts, millor dit, els guies els hi deuen haver pujat: tu en canvi, hi has pujat sol, ningú t'hi ha pujat". Les coses que fan pensar l'orgull i la vanitat. Cal fer conèixer el nom dels ardits excursionistes estrangers que per vergonya nostra venen a fer cims al nostre país. La primera ascensió fou realitzada per René d'Astorg i Henry Brulle, amb els guies Salles de Gavarnie, el 25 de juliol de 1902, per la vessant de l'Estany Serull.

La vista des del cim domina el cercle muntanyós que envolta la vall de Sant Maurici, essent sobretot resplendent la visió de les muntanyes de Caldes. Però el que ara el preocupa són les grans dificultats que li caldrà tornar a afrontar baixant del cim, fins al punt que decideix buscar un altre camí de baixada més fàcil "amb l'esperança que Déu el guiarà".

Aquesta actitud que desaconsella el principi més elemental de la prudència, una mica més i li costa

Els Encantats des de l'estany de sant Maurici. Foto: Fundació Maurí